

12 Αυγούστου 2014

Τι ακριβώς συμβαίνει μέσα μας με την ενέργεια της Χάριτος; [1ο Μέρος]

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Μονογενής Υιός του Θεού, με την ενανθρώπηση και τον σταυρικό του θάνατο,

μας συμφιλίωσε με το Θεό. Το γράφει ξεκάθαρα ο απόστολος Παύλος: «Μολονότι ήμασταν εχθροί με το Θεό, μας συμφιλίωσε μαζί του ο σταυρικός θάνατος του Υιού του» (Ρωμ. 5:10). Αναστήθηκε, αναλήφθηκε στους ουραμούς και κάθησε στα δεξιά του Πατέρα, στον οποίο μεσιτεύει πάντοτε για μας. Συνάμα αποτελεί την πηγή και το πρότυπο της αληθινής ανθρώπινης ζωής. Οτιδήποτε μπορεί να χαρακτηριστεί ως γνήσια ανθρώπινο, το παρουσίασε στη δική του ανθρώπινη φύση. Και όλοι οι πιστοί, όταν αναγεννηθούν, αποκτούν το σπέρμα της χριστοειδούς ζωής. Όποιος βαπτίζεται στο όνομα του Χριστού, «ντύνεται» το Χριστό. Αυτή η «ένδυση» του πιστού με το Χριστό συντελείται με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Τί ακριβώς, δηλαδή, συμβαίνει μέσα μας με την ενέργεια της χάριτος;

Πριν σου γράψω γι' αυτό, θα σου ζητήσω να έχεις πάντα στο νου σου την εξής σκέψη: Όταν λέμε πως ο Υιός του Θεού έκανε ή κάνει κάτι και το Άγιο Πνεύμα έκανε ή κάνει κάτι άλλο, δεν πρέπει να θεωρηθεί ότι η ανακαινιστική ενέργειά τους στη ψυχή μας είναι διαχωρισμένη. Αυτή η ενέργεια προέρχεται αδιαίρετη από

τον Τριαδικό Θεό. Ο απόστολος Πέτρος, χαιρετίζοντας τους παραλήπτες της πρώτης καθολικής επιστολής του, λέει: «Ο Θεός Πατέρας σας έχει ξεχωρίσει σύμφωνα με το σχέδιο του και το Άγιο Πνεύμα σας έχει εξαγιάσει, έτσι ώστε να υπακούτε στον Ιησού Χριστό και να εξαγνίζεστε με το αίμα του» (Α' Πέτρ. 1:2). Και ο απόστολος Παύλος κλείνει τη δεύτερη επιστολή του προς τους Κορινθίους με παρόμοιο τρόπο: «Η χάρη του Κυρίου Ιησού Χριστού και η αγάπη του Θεού (Πατέρα) και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος ας είναι μαζί με όλους σας» (Β' Κορ. 13:13).

Η ανακαινιστική ενέργεια του Τριαδικού Θεού στη ψυχή μας δεν είναι παρά η κοινωνία του με το πνεύμα μας. Δεν πρόκειται για κοινωνία ενός μόνο θείου προσώπου, αλλά και των τριών προσώπων της αδιαίρετης Αγίας Τριάδος με το πνεύμα μας. Για να το αποδείξω, θα χρησιμοποιήσω τρία σχετικά χωρία της Γραφής. Πρώτα-πρώτα ο Σωτήρας Κύριος μας υποσχέθηκε: «Εγώ θα είμαι μαζί σας παντοτινά, ως τη συντέλεια του κόσμου» (Ματθ, 28:20). Και λέγοντας ότι θα είναι μαζί μας, δεν εννοεί εξωτερικά, γύρω μας ή δίπλα μας, αλλά εσωτερικά, μέσα μας, όπως φαίνεται από το δεύτερο χωρίο: «Όποιος μ' αγαπάει, θα τηρήσει το λόγο μου. Και τότε ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ' αυτόν και θα κατοικήσουμε μαζί του» (Ιω. 14:23). Εγκαθίστανται, δηλαδή, μέσα μας ο Θεός Πατέρας και ο Θεός Υιός, κατοικούν στη ψυχή μας, όταν εμείς τους αποδείξουμε την πίστη μας και την αγάπη μας με την τήρηση των εντολών.

Το τρίτο χωρίο είναι εκείνο που ανέφερα σε προηγούμενο γράμμα μου και που λέει ότι το Άγιο Πνεύμα ενοικεί στους πιστούς: «Δεν ξέρετε πώς είστε ναός του Θεού και πώς το Πνεύμα του Θεού κατοικεί μέσα σας;» (Α' Κορ. 3:16). Συνδυάζοντας, λοιπόν, και τα τρία παραπάνω χωρία, διαπιστώνουμε ότι και τα τρία πρόσωπα της Αγίας Τριάδος κοινωνούν με το πνεύμα μας και ενεργούν ανακαινιστικά στη ψυχή μας. Μεγάλη η χάρη του Θεού, που ζει μέσα μας, όταν βέβαια εκπληρώνουμε τις απαραίτητες προϋποθέσεις!

Η κοινωνία με το Θεό συντελείται μόνο με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Αυτό είναι που ετοιμάζει μέσα μας την κατοικία της Αγίας Τριάδος. Πώς, όμως, την ετοιμάζει;

Το Άγιο Πνεύμα ενεργεί μυστικά πάνω στο πνεύμα μας και το ενεργοποιεί. Όταν, λοιπόν, ενεργοποιηθεί το πνεύμα, αποκτά πάλι τη φυσική θεία γνώση του ότι υπάρχει Θεός δημιουργός, προνοητής και μισθαποδότης. Η γνώση αυτή γεννάει στην καρδιά πρώτα ένα αίσθημα πλήρους εξαρτήσεως από το Θεό και ύστερα το φόβο του Θεού. Τα δύο τούτα αισθήματα, πάλι, αφυπνίζουν τη συνείδηση, το μάρτυρα και κριτή όλων των πράξεων, των λόγων, των λογισμών και των συναισθημάτων μας. Η αφυπνισμένη πια συνείδηση, με τη σειρά της, πληροφορεί τον άνθρωπο για τη ζοφερότητα της καταστάσεως του και το αδιέξοδο της

πορείας του.

“Πού πηγαίνω;”, αρχίζει ν’ αναρωτιέται με αγωνία. “Πού θα καταφύγω;”. Μα δεν χρειάζεται να καταφύγει πουθενά. Βρίσκεται πια στα χέρια του Θεού, του κριτή και ανταποδότη. Καταλαβαίνει ότι θα έρθει «η οργή του Θεού από τον ουρανό, για να τιμωρήσει κάθε ασέβεια και αδικία» (Ρωμ. 1:18). Τότε παίρνει το καλό μήνυμα του Ευαγγελίου. Τότε βρίσκει τη διέξοδο από το αδιέξοδο. Χωρίς το Ευαγγέλιο, η αφύπνιση του πνεύματος και της συνειδήσεως μας θα ήταν ολέθρια, γιατί αναπόφευκτα θα μας βύθιζε στην απόγνωση. Η αγαθότητα του Θεού, όμως, προνοεί ώστε η αληθινή αφύπνιση του πνεύματος να συντελείται και να συνοδεύεται από το Ευαγγέλιο.